

A FAFELDOLGOZÁS NAGYJAI

FAIPARI TUDOMÁNYOS EGYESÜLET



TÓTH SÁNDOR LÁSZLÓ

F Á Y M I H Á L Y

(1918 – 1999)

ÉLETE ÉS MUNKÁSSÁGA



KRONOSPAN – MOFA

2013

A hazai farostlemezgyártás

- 1951 Elkészül az első 4 tábla magyar farostlemez Szegeden
- 1955 Országos Erdészeti Főigazgatóság határozata a Mohácsi Farostlemezgyár létesítéséről
- 1959 Mohácsi Farostlemezgyár felavatása
Az évi 20 ezer m³-es alaplemez gyártó sor indítása (I. üzem)
- 1962 Kész a 30 ezer m³-es alaplemez gyártó svéd sor (II. üzem)
- 1964 Megkezdődik a farostlemezek lakkozása (III. üzem)
- 1965 Elindul a farostlemezek laminálása (IV. üzem)
- 1970 Megkezdődik a lemezek tovább-feldolgozása
- 1973 Megkezdődik működését az évi 60 ezer m³-es alaplemez gyártósor (V. üzem)
Elkészül a második lakkozó üzem
- 1978 Befejezik a harmadik alaplemez gyártósor építését
- 1994 MOFA Mohácsi Farostlemezgyártó Rt. megalakul
- 1995 ISO 9001 minőség szabályozás és ellenőrzés bevezetése
Európa- Díj a minőségért
- 2004 KRONOSPAN-MOFA Hungary Kft. alapítása
- 2006 A régi technológiai berendezések leszerelése
- 2007 Átadják a HDF/MDF gyártósort és az új lakkozó sort

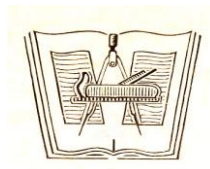
A **farostlemez** alacsony értékű faanyagból, aprítás, rostjaira bontás után kötő- és víztaszító anyagok hozzáadásával présseléssel előállított falemez.

HDF – High Density Fibreboard – Nagy sűrűségű (keménységű) farostlemez

MDF – Medium Density Fibreboard – Közepes sűrűségű (keménységű) farostlemez

A FAFELDOLGOZÁS NAGYJAI

Faipari Tudományos Egyesület



TÓTH SÁNDOR LÁSZLÓ

FÁY MIHÁLY

(1918 – 1999)

a hazai farostlemezgyártás megteremtőjének

ÉLETE ÉS MUNKÁSSÁGA



Kronospan – Mofa

2013

TÓTH SÁNDOR LÁSZLÓ 2013 ©

ISBN 978-963-8071-11-8

Felelős kiadó: Faipari Tudományos Egyesület
elnök: dr. Molnár Sándor

A kiadvány támogatói: KRONOSPAN-MOFA Hungary Kft.
vezérigazgató: Novák Tibor

Fáy Mihály ifj.

Összeállította: dr. Tóth Sándor László

Nyomda: Szelker Nyomda

Tartalomjegyzék

Bevezető	7
FÁY MIHÁLY ÉLETÚTJA	8
Gyermek- és ifjúkor	8
A farostlemezgyár építője	9
A MOFA igazgatója	13
A nyugdíjas	15
FÁY MIHÁLY KÖZÉLETI TEVÉKENYSÉGE	17
Országos és helyi szervezetek	17
Publikációi	18
Kitüntetései	20
Szemelvények munkáiból	24
Visszaemlékezések, történetek életéből	25
Megemlékezések dr. Fáy Mihályról	32
Felhasznált források	36
A Fáy Mihály életmű díj és kitüntetettjei	37
Eddig elkészült FATE emlékfüzetek	38



Dr. Fáy Mihály

Bevezető

Az 1950-es, 60-as években a hazai falemezgyártásban két új iparág született a farost- és a forgácslapgyártás; ekkor épült meg az ország egyetlen farostlemezgyára. A Mohácsi Farostlemezgyár, ismertebb nevén a MOFA építésében, működtetésében és fejlesztésében elvülhetetlen érdemeket szerzett Fáy Mihály, akit a hazai farostlemezgyártás atyjának tartanak.

Fáy Mihály 27 éven át volt a gyár igazgatója. Kezdetől fogva együtt élt a gyárral, annak minden mozzanatát, minden dolgozóját ismerte. Iparágteremtő személyisége, vezetői tekintélye és emberi magatartása, valamint közéleti tevékenysége teszi indokolttá életének és munkásságának bemutatását.

FÁY MIHÁLY ÉLETÚTJA

Gyermek- és ifjúkor

1918. április 12.-én született Csongrádon. Apja Fáy Mihály korán elhunyt, anyja Kállai Etel napszámosok. Három testvére született.

A négy elemi elvégzése után a helyi polgári fiúiskola tanulója, majd 1932-től a Mátrai Építőanyaggyárban (téglagyárban) dolgozik. Eleinte a nyers téglákkal megrakott kiskocsikat tolja a szárítósínbe. Egyik ebédszünet kezdetén, amikor „fúj” a gyár, a tulajdonos meghallja, hogy azt mondja a társának: „Wir gehen nach Hause”. Másnap – miután egy képesség vizsgán vesz részt – a telepvezető mellé kerül az irodára. A téglavásárlóktól ő szedi be a pénzt, a bérelszámoló is ő lesz. Napi hetven filléres órabérért dolgozik. A gyár a recesszió idején leáll, ő pedig 1936 januárjában Budapestre indul munkát keresni.

Barátjával Csepelről gyalog járnak a belvárosba, Óbudára, Újpestre, de sokáig nem akad kereseti lehetőségük. Csepelen segéd munkásként dolgozik, s kertészás közben kapcsolatba kerül a Neményi Testvérek Papírgyára egyik alkalmazottjával. A papírgyári dolgozó juttatja be a gyárba 1936-ban. Segéd munkás, gépkezelő, majd csoportvezetőként dolgozik. Egy újabb képesség vizsgán matematikai és egy fogalmazási feladat sikeres megoldása után a gyár ipariskolába küldi. Fáy Mihály a munka mellett tanul és 1942-ben elvégzi az iskolát. Megnősül, felesége Kovács Ilona műhímzőnő, Zalaszentmihályon született földműves családban. Fáy hamarosan behívják katonának. A Szentendrei Vasútépítő Ezrednél teljesít szolgálatot. Megjárja az orosz frontot, majd már Budapesten aknaszilánkoktól megsebesül. Sokáig mankóval jár, alig 44 kilósra fogy. 1947-ben kezdi meg azt az Állami Műszaki Főiskolát, amely később a Budapesti Műegyetem Fa-, Papír- és Nyomdaipari levelező tagozatává válik. Itt szerez 1952-ben papíripari szakos gépészmérnöki diplomát, de akkor már üzemvezető a Csepeli Papírgyárban.

Szakszervezeti múltja és párttagsága alapján hívják pártkatonának, de ő inkább a szakmai életpályát választja.

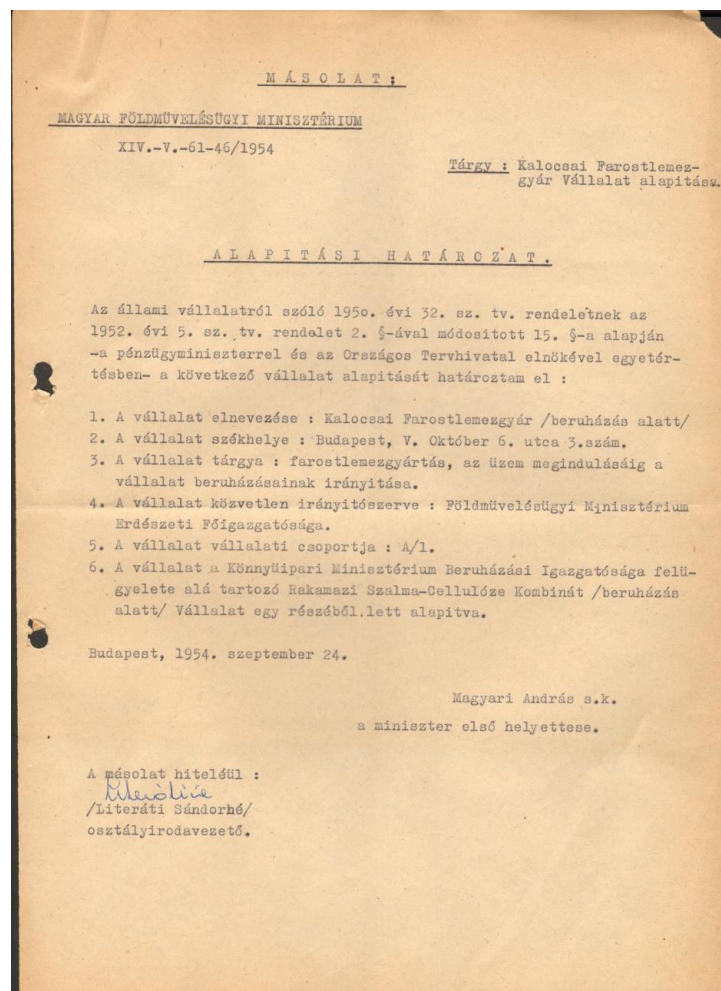
A farostlemezgyár építője

1951-ben behívják a Könyvüipari Minisztériumba, ahol a Faipari Főosztály vezetője közli vele, hogy őt akarják kinevezni a Farostlemez Kísérleti Üzem igazgatójává azzal a megbízatással, hogy szervezze meg a hazai fabázison alapuló farostlemezgyártást. Másnaptól szabadságra megy, nehogy újból felkeressék. De délután megint a minisztériumba rendelik. Dr. Balassa Gyula miniszterhelyettes megismétli az előző napi ajánlatot. Fáy Mihály egynapi gondolkodási időt kér a válaszra, mikor határozottan közlik: „Ez már felsőbb szinten eldöntött kérdés, nincs értelme a tiltakozásnak”. A bejegyzés után a másik szobában rögtön fel kell esküdnie. 1951. augusztus 13.-i keltezéssel kapja meg kinevezését. Később a Papíripari Kutató Intézetben rátalál egy szakkönyvre, amelyben két leningrádi mérnök ír valamennyit a farostlemezeiről. Még az év novemberében Szegeden, a Cserepes soron, a kísérleti üzemben elkészül az első magyar farostlemez.



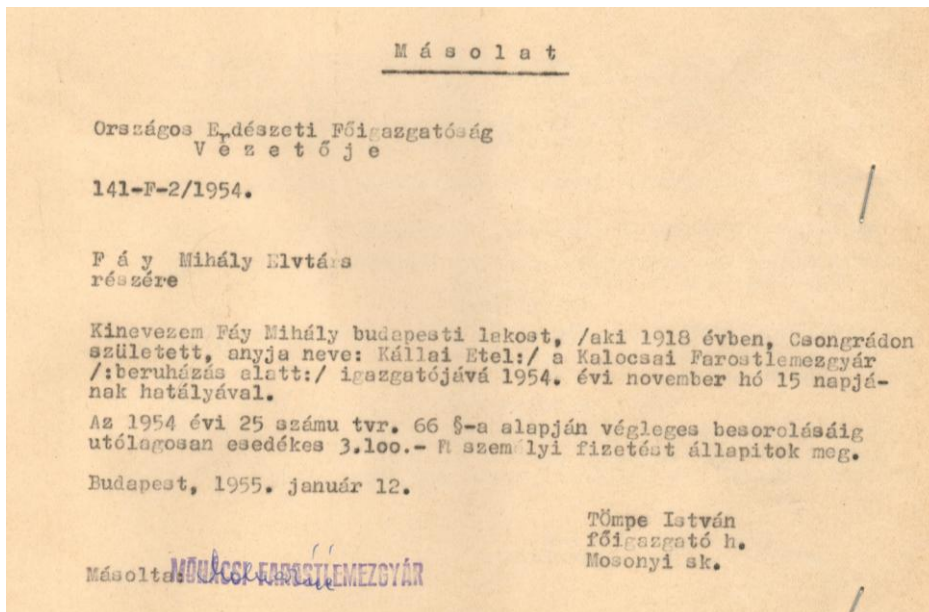
Az első hazai farostlemez emlékére készített tábla a mohácsi gyár udvarán

1952-ben a Szovjetunióba küldik a farostlemezgártás tanulmányozására és annak felderítésére, hogy gyártanak-e ott farostlemezgártó gépeket, és van-e lehetőség onnan gépeket beszerezni. Az út azonban nem hozza meg a kívánt eredményt. A környező (szocialista) országok közül csak a Német Demokratikus Köztársaságban (NDK) foglalkoznak farostlemezgártó gépek tervezésével, majd gyártásuk megindításával. Készség mutatkozott a még prototípus gépek magyarországi szállítására. Meg is kell rendelnie a kelet-német gyártósort.



A Kalocsai Farostlemezgyár Alapítói Határozata (1954)

Időközben megszületik a határozat a Kalocsai Farostlemezgyár alapításáról és Fáy kinevezik a gyár igazgatójává.



Fáy Mihály igazgatói kinevezése (1955)

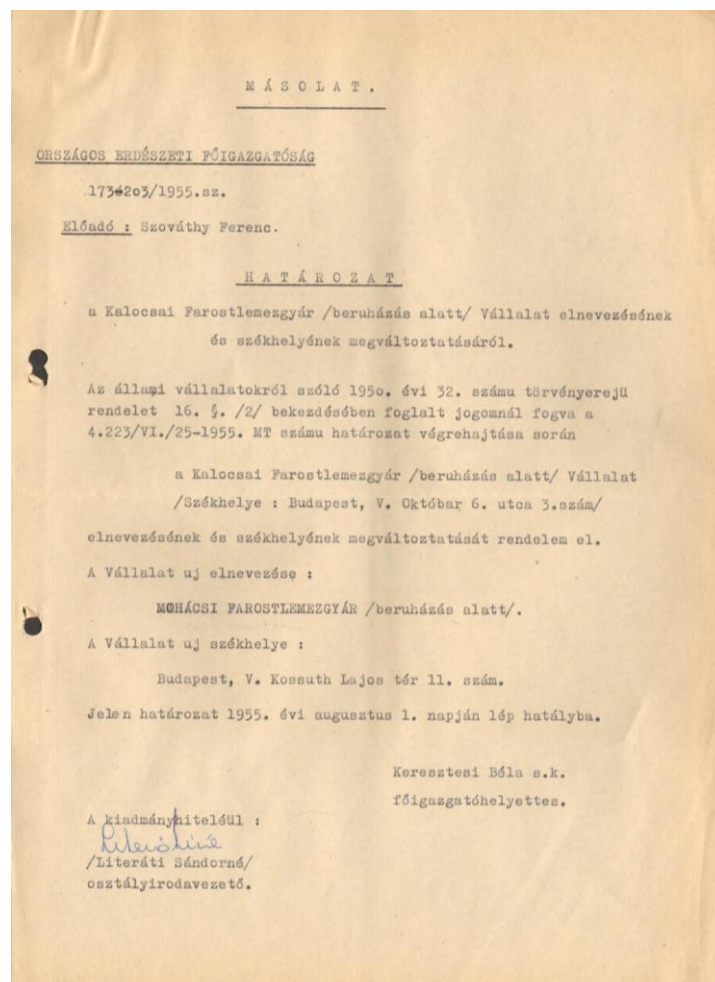
Fáy Mihály azonban 1955 januárjában az Országos Erdészeti Főigazgatóság vezetőjétől, Tömpe Istvántól és az Országos Építési Hivatal elnökétől, Trautmann Rezsőtől megkapja az utasítást, hogy keressen helyet a gyárnak, de nem Kalocsán.

Az akkor ismert nedves eljárású farostlemez-gyártáshoz jelentős mennyiségű vízre volt szükség, meg a fanyersanyag-ellátást is az olcsóbb vízi szállításra tervezték. Emiatt Duna, ill. Tisza menti városok jöhettek számításba. Az egyik város Kalocsa az érseki székhely, ahol erős a „klerikális reakció” és a gyárral betelepítendő nagyipari munkássággal kell ezt ellensúlyozni. Egy másik történet szerint éppen a történelmileg kialakult „klerikális hatás” miatt a nagyipari munkásságnak a városba hozása eleve konfliktushelyzetet teremtett volna. Időközben már előkészítettek egy területet Mohácsot a dunai vasmű részére. Az országnak Jugoszláviával megromlott viszonya miatt azonban a vasmű a határtól távolabb lévő Dunapentelére (ma Dunaújváros) települt.

Fáy a Mohács melletti döntést így indokolja: „Addig én soha nem jártam Mohácson. De úgy gondoltam, hogy Mohács halott város, hiszen a határsávban volt, elég hermetikusan elzárva az ország más területeitől.

De azonnal megtetszett ott a terület a várostól északra. Olyan jó magas síkvidék volt, biztosra lehetett venni, hogy jó alapozási körülmények lesznek, talajvíz nincs, hisz ez sokkal magasabban volt, mint a Duna. De megvannak-e az ipartelepítés feltételei? A nyersanyag közel van, a Duna ártéri területeinek fűz- és nyárfáira gondoltunk. Munkaerő is lesz bizonyosan. Mohácsot olyan kultúrvárosnak képzeltem. Később olyannak is ismertem meg”.

Újabb határozat születik a Farostlemezgyár áthelyezéséről Mohácsra.



Határozat a Kalocsai Farostlemezgyár áthelyezéséről (1955)

1955 novemberében elkezdődik Mohácsra a gyár építése. Az NDK-ból érkezett hengerfésűs rostosító nem működik megfelelően, még a gyártónál sem. Végül a kelet-német gyártósorhoz két korszerű svéd

defibrátor vásárlásához sikerül devizát szerezni. A Mohácsi Farostlemezgyár – ismertebb nevén a MOFA - avatására 1959. április 1.-jén került sor.



Az első (NDK) gépsor síkszítája a gyár udvarán

Két évvel később az Állami Ellenőrző Központ munkatársai a gyár népgazdasági hasznosságát vizsgálták, s elmarasztalták a MOFA-t, mivel ott „fából fát csinálnak, és felhasználóktól ezért még pénzt is kérnek”

A MOFA igazgatója

Fáy Mihályt, az igazgatót szerény, puritán emberként ismerik meg. Kap ugyan szolgálati lakást a városban, de ő inkább benn lakik a gyárban, egy időben, a tűzoltószertárban. Együtt él, lélegzik a gyárral; leáll beszélgetni a dolgozókkal, éjszaka is be-belátogat az üzemekbe. Az indulástól kezdve minden dolgozót személyesen ismer. Budapest és Mohács között ingázva rendszerint Szekszárdig vagy Bátaszékig vonattal megy, csak onnan veszi igénybe a szolgálati gépkocsit.

Igazságossága miatt, mint vezetőt mindenki tiszteli, sokan szeretik. Egyik szokása az, hogy kiadja a feladatot, megkérdezi a megbízottat, mikorra készül el vele. A határidő lejártáig nem hozza szóba az ígéretet. De mikor az lejár, mindig ellenőzi a megoldás tényét és minőségét. Nem tűri a vezetők, dolgozók egymás elleni áskálódását. Ha ilyesmit hall,

tapasztal, azonnal behívhatja az érintettet; „na, most mondd” fordul a panaszkodóhoz. Mohácson sokan emlékeznek arra, hogy munkát, tanulási, megélhetési lehetőséget adott azoknak a szakembereknek is, akiket 1956 után máshol nem látnak szívesen. Többen Miska bácsiként emlegetik.

Az I. üzem építése idején a balesetek megelőzése végett igazgatói utasításban tiltja meg, hogy az adminisztratív dolgozók az üzemcsarnokban tartózkodjanak. Az egyik dolgozó, Kaló Miklós (az Igazgatási és Ellenőrzési Osztály későbbi vezetője) annak idején Egerben ennek éppen ellenkezőjét tanulta meg, ahol az irodai alkalmazottaknak kötelező volt a gyártócsarnokokban tapasztalatot gyűjteni. Egyik alkalommal 4 óra után lement a gyártócsarnokba, megnézte az éppen szerelt hőprést. Amint a szerelők magyarázatát hallgatta, egyszer csak azt vette észre, hogy az igazgató áll mögötte. Kérdezi:

- *Kiskolléga, mit keres itt?*
- *Nem sokat, nézem az új gépeket.*
- *Holnap reggel jelentkezzen az irodámban! Fegyelmit kap az igazgatói utasítás megszegéséért.*

Másnap így is lett. De Kaló Miklós meghallgatást kért Fáy Mihálytól, vitte magával az igazgatói utasítás szövegét. Az állt benne, hogy munkaidőben tilos az adminisztratív dolgozóknak az üzemcsarnokban tartózkodni. Ő utána volt.

- *Magának igaza van! – szövegét Fáy és összetépvé a papírkosárba dobta a fegyelmi határozatot.*

Kutatásai alapján a soproni Erdészeti és Faipari Egyetemen nyújtja be értekezését, ahol 1966-ban szerez (egyetemi) műszaki doktori címet.



Fáy Mihály műszaki doktori oklevelének részlete (1967)

A nyugdíjas

1978-ban megy nyugdíjba. Ebből az alkalomból mondja egy újságírónak:

„Szerettem volna mindig jót tenni a hazámmal és az emberekkel. Mint igazgatónak erre nem mindig volt módom. Nem tudtam annyi fizetést adni, mint amennyi szerettem volna, nem adhattam annyi kitüntetést, mint ahányan megérdemelték. Csak a jó szó volt, amit nem korlátoznak a jogszabályok...Még csak annyit a gyárról, 60 esztendő vagyok, az én életemben most nem kiváltság hogy nyugdíjba mehetek, hanem jog. Nyugalmasabb időszak következik: itt a gyárban befejeződött a

beruházás, a következő előkészítés alatt áll. A gépeket felújították, nincsenek rendezetlen dolgok, tiszta lappal adhatom át a MOFA-t. Nem perlekedem a sorsommal. Elégedett embernek érzem magam. Sok kitüntetésem mellett egyik legkedvesebb, hogy elsőik között avattak Mohács díszpolgárává...Nehéz lesz megszokni a csendet. Újabb célokat, újabb kockázatokat, újabb munkát kell keresni. Ha már az ember nem dolgozik, nem is él.”



A nyugdíjas dr. Fáy Mihály

Jelen van a MOFA Napokon Mohácson. Egy-egy régi munkatársa temetésén is megjelenik. Ágya felett elhunyt jó barátjának, Kolbe Mihálynak a Mohácsi Farostlemezgyárat ábrázoló rajza függ.

Változatlanul, sőt aktívabban vesz részt a MTESZ és a FATE munkájában Budapesten. Évente számos szakmai programot szervez a FATE Szenior Klub tagjai számára. Igen emlékezetes marad 1991. évi

két napos mohácsi kirándulás, amelynek keretében a MOFA vezetői még dunai hajóútra is elviszik a résztvevőket.



FATE Szenior Klub emblémája (intarzia)

Fiú testvére Fáy András egy időben a Fűzfői Papírgyár igazgatója, leánytestvére Fáy Etel szövőnő, a Csepeli Posztógyár függetlenített szakszervezeti tisztségviselője.

Fia, Fáy Mihály papíripari mérnök, leánya Fáy Ilona dekoratőr.

FÁY MIHÁLY KÖZÉLETI TEVÉKENYSÉGE

Országos és helyi szervezetek

Ifjúkorától tevékenykedik a szakszervezetben, tagja a Szociáldemokrata Pártnak, majd az MKP-nek, MDP-nek, később az MSzMP-nek. Mint Mohács város legnagyobb, 1200 főt foglalkoztató ipari üzemének

igazgatója, aktív szerepet kellett vállalnia a pártmunkában is.
Tevékenysége az országos és helyi szervezetekben:

Papír- és Nyomdaipari Műszaki Egyesület

Tagja 1949-től (alapító tag)

Választmányi tag

MSzMP Mohács járási, városi Végrehajtó Bizottság tagja 1959 - 1978

Faipari Tudományos Egyesület

Tagja 1953 óta

1969-ben megalakítja a MOFA Üzemi Csoportját

Mohácsi Üzemi Csoport elnöke 1965-ig

Országos Elnökség tagja 1960-tól

Végrehajtó Bizottság tagja 1976-tól

Az Egyesület alelnöke 12 éven át

Szenior Klub alapítója 1982-ben

Szenior Klub vezetője 1996-ig

Az Egyesület örökös tagja

Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége

1982-től Szeniorok Tanácsának vezetőségi tagja

Technikatörténeti Munkabizottság vezetője

Publikációi

Nem egy írói alkat. Inkább operatív emberként ismerik meg. Írásai egyértelműen a hazai farostlemezgyártással és az ahhoz kapcsolódó kérdésekkel foglalkoznak és többségében a Faipari Tudományos Egyesület műszaki folyóiratában a „Faipar”-ban jelennek meg; publikál emellett az Országos Erdészeti Egyesület szakfolyóiratában, „Az erdő”-ben is:

Mohácsi Farostlemezgyár. h.n., é.n.

A farostlemezgyártás technológiája. *FAIPAR*, 1953. 6. sz.: 121 – 124.

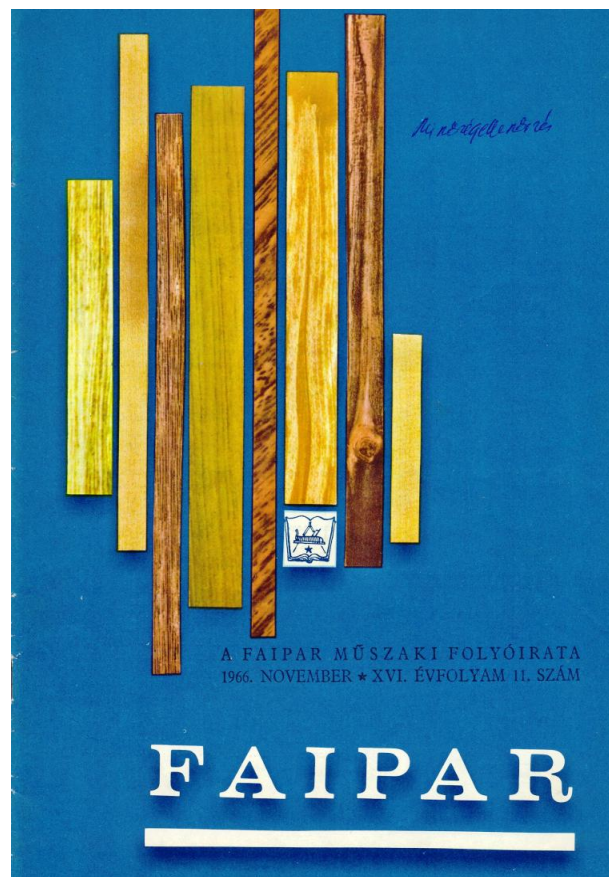
Megjelent még: Papír- és Nyomdatechnika. 1953. 6. sz.

A farostlemezgyártás fejlődése. *AZ ERDŐ*. 1954. 9. sz.: 324 – 330.

Néhány szó a hazai műfagyártásról. *FAIPAR*, 1958. 1. sz.: 12 – 14.

Lágyfafélék vékony anyagának feldolgozási kérdései a farostlemezgyártásban. *FAIPAR*, 1963. 2. sz.: 49 – 53.

A keménylombos fafajok felhasználási lehetőségének vizsgálata és technológiája a farost- és forgácslemezgyártásban (Fáy Mihály - Karner Kálmán - Lonkay János - Schmidt Ernő - Zágoni István közös közleménye. Készült a 20 éves fejlesztési terv megalapozását előkészítő tanulmányok kidolgozása keretében) *FAIPAR*, 1963. 11. sz.: 325 – 332.



A „Faipar” 1966. évi egyik száma

A kéregtartalom hatása a farostlemezek fizikai és mechanikai tulajdonságára. *Műszaki doktori értekezés*. Erdészeti és Faipari Egyetem. Faipari Mérnöki Kar, Falemezgyártástani Tanszék. Mohács, 1965.

Az erdőgazdaságok új irányítási rendszerének főbb elemei. Hozzászólás „A mezőgazdaság, az élelmiszeripar, az erdőgazdaság és az elsődleges faipar fejlesztésének főbb feladatai” c., 1968. március 1.-i vitaülésen. *AZ ERDŐ*, 1968. április.

A farostlemezgyártás fejlődése Magyarországon. *FAIPAR*, 1970. 9. sz.: 266 – 272.

A hazai farostlemezgyártás története és fejlesztési feladatai. ERDÉRT-MOFA tudományos ankét. Mohács, 1972. május 10.: 3-14.

A Mohácsi Farostlemezgyár fejlesztési célkitűzései. *AZ ERDŐ* 1973.10. sz. 460 – 461.

Egy új iparág születése. *FAIPAR*. 1980. 6. sz.: 184 – 187.

A farostlemezgyártás története. *Kézirat*. 30 éves a magyar farostlemezgyártás. 1981. nov. 20-i ünnepi ülés anyaga. Mohács.

A fakéreg felhasználása a farostlemeziparban. *FAIPAR*, 1982. 7. sz.: 197 -205.

Nyugdíjas találkozó a FATE-ban. *FAIPAR*. 1983. 5. sz.: 155.

A magyar farostlemezgyártás története. Pályamunka. *Faipari Tudományos Egyesület* (1984?)

Kitüntetései

Fáy Mihály hét kormány- és nyolc miniszteri kitüntetéssel rendelkezik, ezen kívül több szakmai kitüntetés tulajdonosa. Ezek időrendben:

1951 Magyar Népköztársasági Érdemérem ezüst fokozata

1959 Szocialista Munkáért Érdemérem

1961, 1963, 1964 Faipar kiváló dolgozója

1964

Faipar Fejlesztéséért Emlékérem (Faipari Tudományos
Egyesület)
Tűzrendészeti Érem arany fokozata



Dr. Fáy Mihály fejszobra (Ifj. Fáy Mihály, 1986)
Kanizsai Dorottya Múzeum - Mohács

Kézzel írt önéletrajzából:

1951-ben a „Magyar Népköztársasági Érdem
érem arany fokozata”, 1959-ben a „Szocialista
Munkáért” érdemérem, 1961. III. 25-én pedig a „Faipar
Kiváló Dolgozója” kitüntetését kaptam.



„Faipar Fejlesztéséért” Emlékérem (1964)

- 1965 Munka Érdemrend arany fokozata
- 1967 Szocialista Hazáért Érdemrend
- 1970 Felszabadulási Jubileumi Emlékérem
Kiváló dolgozó
- 1971 Közbiztonsági Érem arany fokozata
- 1975 Kiváló Tűzrendészeti Munkáért Érem
- 1976 Kiváló Pártmunkáért Emlékplakett



A „Faipar Fejlesztéséért” emlékérem oklevele (1964)

- 1978 Szocialista Magyarországért Érdemrend
Mohács város díszpolgára
- 1985 Április Negyedike Érdemrend
- 1988 MTESZ Díj (Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége)
- 1994 MOFA Díj



„Mohács városért” érem két oldala

Állami kitüntetések:

Április Negyedike Érdemrend

Szocialista Magyarországért Érdemrend



*„Április Negyedike” és „Szocialista Magyarországért”
érdemrend*

Szemelvények munkáiból

Hogyan vélekedett Fáy Mihály a farostlemezgyártás alapanyag-ellátásáról és technológiájáról az 1960-as, majd az 1970-es években – erről tanúskodnak írásai, amelyek előrevetítik egyben a problémák megoldását is:

„A farostlemezgyártó ipar túlnyomórészt a fafeldolgozó üzemekben keletkező tűlevelű hulladékot, illetőleg az ipari célra gazdaságosan fel nem használható erdei választékokat (tűzifa) dolgozza fel. Hasonló alapanyagokkal dolgozik az igen rohamosan fejlődő forgácslapipar is, ezért a cellulóze- és papíripar mellett a két műfagyártás osztozik az említett nyersanyagokon...

...A farostlemezgyártó ipar nagyarányú fejlődése szükségessé teszi a nyersanyagbázis kiszélesítését. A megoldás érdekében az eddigi nyersanyagokon kívül olyan erdei hulladékok felhasználását kell szorgalmazni, amit eddig kevésbé értékes célokra használtak, vagy egyáltalán nem hasznosítottak. E tekintetben számításba jöhetnek az erdő kitermelésénél keletkező ág, csúcs és előhasználati vékony anyagok is. Elsősorban a gyorsan növő lágylombos fák felhasználása indokolt”.

(Megjelent: Faipar, 1963/2.: 49)

„A farostlemezgyártásban új technológiai irányzat a száraz eljárás bevezetése. Ennek lényege kettős. Egyrészt a nedves eljárásnál szükséges 40-50 m³/t friss víz helyett mintegy 5-10 m³/t víz szükséges, másrészt alkalmasabb az eljárás az eddig nehezen, vagy egyáltalán fel nem dolgozható fafajok gazdaságosabb felhasználására. További előnye a száraz eljárásnak, hogy irodalmi adatok szerint kisebb beruházást igényel, mint a nedves eljárás és a termék önköltsége is kisebb”.

(Megjelent: Faipar, 1963/11.: 332)

„ A kemény farostlemez gyártásához a tűzifa minőségű alapanyag megfelel, használhatók a tűlevelű, a lágylombos – mindenképp előtérbe a nyár és fűz – de ismeretesebbek már olyan technológiák is, amelyekkel a kemény lombos fák is feldolgozhatók”.

(Megjelent: Faipar, 1970/9.:270)

Visszaemlékezések, történetek életéből

Idézetek az 1996-ban megjelent „Fejezetek a MOFA történetéből” c. gyártörténeti könyvből:

Balogh Gábor dr. (vegyésztechnikus, faipari mérnök, műszaki vezérigazgató helyettes)

Talán 1955-ben ismertem meg Fáy Mihályt. Első találkozásunkra úgy emlékszem, hogy már akkor úgy néztem fel rá, mint egy toronyra. 1959-től 1978-ig dolgoztunk együtt, nagyon sokat. Mint főnökről, mint kollégáról, mint barátról (remélem, nem sértem meg), mint atyai jóbarátról csak a legjobbakat tudom leírni. Kemény, cudarul következetes volt, de mindig ember, jó szándékú ember tudott maradni. Ha Ő nincs, lehet, hogy a MOFA sincs, de az biztos, hogy nem ekkora.

...Az első időben egy lakásban laktam a gyári lakótelepen dr. Fáy Mihály igazgatóval. Minden baj általában éjjel következett be. Egyszer késő éjszaka felráz: „Tudom fiam, hogy nem a te dolgod, de eltört a főszitagép főtengelye. Gyere be, nézzük meg!” Vagy a másik eset, amikor a savpincében kilyukadt a tömény sósav tartálynak egyik vezetéke, és rövid idő alatt 20-30 köbméter sósav folyt ki. Az „Öreggel” széttépett biciklibelsőket csavartunk a csőre, míg a másik tartályba szivattyúztuk a savat.

Hafner György (vegyészmérnök MEO osztályvezető)

...dr. Fáy Mihályra, mint a farostlemezgyártás magyarországi atyjára, a Mohácsi Farostlemezgyár megalapítójára emlékszem vissza. Puritán életvitelű embernek ismertem, élete nagy részét a gyáron belül töltötte. Nagy munkabírású, jó emberismerő, nagy tapasztalatú, köztisztületben álló vezető volt. Kiváló szervező és a kivitelezést is ellenőrző, számon kérő igazgatója volt a gyárnak. Szinte mindent neki köszönhetünk, hiszen valamennyi ma is működő üzem az ő idejében épült..

Patócs Zoltán (gépésztechnikus, műszaki osztályvezető, TMK vezető)

Jó szervező, céltudatos és határozott ember, elkötelezett vezetője volt a MOFA-nak dr. Fáy Mihály. Az ő vezetésével épült és fejlődött a gyár a jelenlegi méretűvé. Ez mindig kemény munkával járt együtt. A dolgozók felé nyitott volt, odafigyelt problémáikra. Kiemelkedő szerepe volt

lakásproblémáinak megoldásában, segítségével sokan kaptak vállalati bérlakást.

Scheffer László (vegyészmérnök, faipari üzemmérnök, üzemvezető)

1958 nyarán az első üzemi gyakorlat egy igazgatói „eligazítással” kezdődött. Fáy Mihály igazgató úr sorba állított bennünket az irodájában. Be kellett számolnunk eredményeinkről, majd kérdéseket is feltett a kémiai minőségi analízissel kapcsolatban. Mikor végeztük, egyöntetűen megállapítottuk, hogy nagyon értheti a szakmáját, ha még az analízisben is jártas. Nemcsak magas ember, de nagy ember is lehet.

...dr. Fáy Mihály tagadhatatlan érdeme a MOFA jelenlegi arculatának kialakítása. Kora kihívásainak megfelelő képzett igazgató volt, erős autokratikus hajlammal. Nem szívesen osztott le hatásköröket, e minden apró részletre kiterjedt a figyelme. Fenntartotta magának a teljes döntési jogkört. Rendszeresen járta a termelő üzemeket, még az éjszaka kellős közepén is számítani kellett megjelenésére. Kapcsolatot csak egy viszonylag szűk körrel tartott és keresett, információt is tőlük kért és kapott

Szántó Dezső (villamosmérnök, vezérigazgató)

Sajnos, nem dolgozhattam együtt dr. Fáy Mihállyal. Mint gyakornok, természetesen találkoztam vele...Jelleme munkatársaim történeteiből vált számomra ismertté. Mint igazgató felvettem vele a kapcsolatot, és kialakult közöttünk egy számomra megtisztelő barátság. Számomra természetes mindazoknak a tisztelete, akiknek munkája nélkül az a gyár nem lenne. Miska bácsival együtt Amrik Laci bácsi, Miklai Jenő tették azzá a MOFA-t ami.

További, az emlékfüzet készítésének idején írott visszaemlékezések:

Petri László dr. – Budapest

Első emlékeim 1951 – 52. évre tehetők, amikor még létezett a Könnyűipari Minisztérium XI., Faipari Főosztálya, amelynek

Áralosztályán dolgoztam. Néhány szobával odébb dolgozott Szabó Dénes, aki akkor a Munkaügyi osztály Bér-és Norma Csoportját vezette, mint okl. gépészmérnök. Az Áralosztály (később Árcsoport) foglalkozott a költségekkel is, hiszen az árak nem a levegőben lógtak. Ezért nekünk intenzív kapcsolatunk volt akkor az Anyag-, a Pénzügyi- és a Munkaügyi Osztályokkal.

Ebben az időben tűnt fel két külső káder, akiket létrehozandó vállalatok vezetőinek szemeltek ki. Az egyik ilyen volt Fáy Mihály (1918. Csongrád), a másik Szép József (1922-23?). Az ötéves tervben szerepelt egy Kecskeméti (?) Farostlemezgyár és egy nyíregyházi (?) Bútorgyár. Kecskemétről gyorsan kiderült, hogy alkalmatlan, mert még a lakosságnak sincs elég vize, nemhogy a farostlemezgyárhoz. Mohács is felmerült, de az a „láncos kutya” miatt nem volt alkalmas. A leendő új bútorgyár ügye is több változatban került szóba. Minden esetre a kádereket a Pártnak támogatnia kellett, és igen sokat informálódtak és egyeztettek a különböző osztályokkal.

Egy kis epizód: azt hiszem Szabó Dénesnél voltam egyszer, amikor Fáy Miska betoppant, és akkor kiderült, hogy ők a II. világháborúban 8-10 évvel ezelőtt a keleti fronton találkoztak, mert mindketten utász-katonák voltak. Persze ez akkor nem volt nagy dicsőség, diszkréten kezelték.

Később, a farostlemezgyár késlekedésével összefüggésben a forgácslap gyártás beindítása is tervezés tárgya lett, amely körül sokan bábáskodtak. Így került Fáy Mihály is olyan fázisba, hogy az ötvenes évek második felében ezzel is foglalkozott, sőt Szegedre is lejárt, ahol egy farost-kísérleti üzemecske is működött (bár a Szegedi Falemezgyár sem a Tiszából vette a vizet, mert a város túlsó végén volt). Volt viszont a Falemezgyárban egy kitűnően működő TMK üzem, amelynek beosztottja, később főnöke lett Arik László, akiről hírlett az ötvenes évek elején, hogy osztályidegen (?), vagy horthysta, netán katonatiszt (?) volt, bár akkor, esetenként a tartalékos tiszteket is (akiket besorozott, karpaszományos (érettségizett) honvédekből képeztek két év alatt zászlósokká léptek elő) teljesen alaptalanul horthysta katonatisztként becsméreltek. Persze ilyen alapon mindenki horthysta gazember lehetett, az akkori pártköz beszéd szerint, aki akkor élt, és nem volt üldözött. Amrik (Amrich) László rendkívül ügyes,

rátermett, vállalkozókész, problémamegoldó típusú műszaki ember volt, és lett néhány év múlva a Mohácsi Farostlemezgyár főmérnöke.

Történt pedig kb. 1958-ban, amikor a gyár épült és berendezései szerelés alatt álltak, a felügyeleti hatóság, akkor már az OÉF (az Országos Erdészet Főigazgatóság) elrendelte az üzembe helyezést megelőző műszaki-gazdasági vizsgálatot, amelyre a Faipari Főosztálytól Zágoni Istvánt, és a Főkönyvelőségtől Petri László főrevizort rendelte ki. A vizsgálat kb. két hétig tartott, amely idő alatt Fáy Mihály igazgató, Amrik László főmérnök, Zágoni István, Petri László és még valaki, akik még nem laktak Mohácson, a gyár leendő tágas (de még üres) TMK üzemében elhelyezett vaságyakon „laktak”, és a már induló üzemi konyhán étkeztek. Ez a puritán, de egyúttal gyakorlatias megoldás rendkívül jellemző volt Fáy Mihályra, aki az emberekkel nagyon tudott bánni, kitűnő szervező, megbízható és pontos ember volt. A munka végén összefoglaló jelentés készült, amelybe természetesen nem került be az ottani közös munkát záró, és a mohácsi szőlőkben (a műszaki osztályvezető édesapja, egy mohácsi tanárembernek a présházában) rögtönzött búcsúfalatozás és borkóstoló, ahová zuhogó esőben gyalogosan érkeztünk. Ez a szolid, ugyancsak gyakorlatias és diszkréten megoldott együttlét szintén Fáy Mihályra vallott, hiszen egy vendéglőben is lehetett volna, no meg e nélkül is megleltünk volna.

Nemsokára sor került a farostlemezgyár megnyitó ünnepségére, amelyre a faipar vezető személyiségei mellett bennünket is meghívtak. Akkorra természetesen már felépült az iroda és az ún. szociális rész is, valamint az üzemi étkezde is működött.

A farostlemez választékok bővítésére (lakkozás, laminálás) és a technológiák fejlesztésére a hatvanas években került sor. A gyár 20. évi fennállását egy házi ünnepség keretében még Fáy Mihály igazgatósága idején ünnepeltük meg, ahol az ő beszámolója, beszéde után magam is korreferáló hozzászólást tehettem. Voltak még más ilyen felkért hozzászólók, de a nevek már nem emlékezem. Erről az eseményről biztosan megjelent Fáy Miska cikke a „Faipar” c. folyóiratban. A nyugdíjas éveiben folytatott, és általa szervezett „Szenior Klub” lassan 25-30 éves történetének méltatását átengedem másnak. Igaz ember volt a bátyámmal egyidős Fáy Mihály.

Pancza Zoltán - Mohács

Sokat foglalkoztunk a gyártás során keletkező melléktermékek - mai szóval másodlagos nyersanyagok - hasznosításával. Mint a melléktermék feldolgozó üzemek (brikett, bio-humusz, lovardai talajjavító keverék) vezetője is nagy tisztelettel és elismeréssel emlékezem dr. Fáy Mihályra. Ő sokat tett a városért is. Nem volt szálloda Mohácson. A MOFA vendégeit is Szekszárdra kellett vinni a Gemenc Szállóba. Érdemeihez tartozik, hogy végül felépült a Csele Hotel. Abban az időben már szinte mindenki Miska bácsinak szólította a gyárban.

Emlékeim Édesapámról

Annak ellenére, hogy a hatalmas munkamennyiség, ami egy gyár építése, majd működtetése, folyamatos fejlesztése okán hárult rá, a kétlaki életvitel mellett szakított időt neveltetésünkre is. A sok közös, apa és fia kapcsolatból két eseményt külön is megemlítek, mert mindkettő kapcsolódik a mohácsi gyár megszületéséhez.

Az egyik az, hogy 8 - 9 évesen elvitt engem Szegedre a kísérleti farostlemezgyár helyére, a Cserepes sorra, méghozzá nem is akárhogyan, hanem repülőgéppel. Akkor már működött a belföldi repülőgépes utaztatás. Ragyogó napsütéses időben szállt fel a gépünk a Ferihegyi repülőtérről. Rácsodálkoztam, hogy innen a magasból milyen apróra zsugorodtak az utak, a házak, szántóföldek, az erdők. Csodálatos élmény volt felülről látni a kanyargó Tiszát. Hanem az utazás vége felé gépünk egy szelesebb térségbe került, ami alaposan megdobálta repülőnket. Édesapám már a zacskót is előkészítette, de szerencsére időben leszálltunk Szegeden. Másnap reggel mentünk az üzembe. az éjszakai kiadós eső után azonban a járdákon rengeteg béka ugrált, úgy kellett keresni talpalatnyi helyet, nehogy véletlenül letaposuk őket. Az üzemben láttam a sok munkásembert, a lázas igyekezetet, a büszke arcokat, amit az első farostlemezek sikeres gyártása okozott. Édesapámmal aznap este indultunk haza, de immáron a visszautat vonaton tettük meg.

Az épülő farostlemezgyár természetesen rendszeres és állandó jelenlétet követelt meg. Azért Édesapámat – eltekintve azoktól a ritka alkalmaktól, amikor Pesten volt hivatalos intéznivalója – csak ritkán, a hétvégeken, szombat estétől vasárnap délutánig láthattam... Azért, hogy minél többet láthassam - no meg az apa iránti szeretet okán – minden alkalommal kimentem eléje a Kelenföldi pályaudvarra. Ahogy leszállt, elkértem tőle az aktatáskáját, ami nem volt könnyű, mert gyakran még itthon is a gyári intézendőkkel foglalkozott, ami tetemes irattömeg átnézését követelte meg. A vasárnapi családi körben elköltött ebéd után röviddel útra keltünk, vissza a pályaudvarra, ezúttal még nehezebb táskával, az Édesanyám által csomagolt élelemmel.

Ez így ment évtizedeken keresztül. Soha nem hallottam apámtól, hogy belefáradt volna. Mindvégig teljes odaadással, nagy lelkesedéssel és örömmel végezte azt a munkát, amit a sors kijelölt számára. Követendő példát mutatott számomra, környezetére.

Fáy Mihály ifj.

Megemlékezések dr. Fáy Mihályról

Megjelent a „Faipar” 1999. évi 2-3.számában. p.:28-29.

Életének 81. évében elhunyt dr. Fáy Mihály. Családja, barátai, tisztelői 1999. május 14-én kísérték utolsó útjára a Rákoskeresztúri köztemetőben. A temetési szertartáson a volt munkatársak, a Mohácsi Farostlemezgyár nevében dr. Szántó Dezső vezérigazgató, a Faipari Tudományos Egyesület nevében Dessewffy Imre búcsúztatta Dr.Fáy Mihályt.

Dr. Fáy Mihálytól, a Mohácsi Farostlemezgyár első igazgatójától, a részvénytársaság igazgatóságának tiszteletbeli elnökétől, Mohács város díszpolgárától jöttünk elköszönni, búcsút venni.

Dr. Fáy Mihályt 1951-ben nevezték ki a Farostlemez Kísérleti Üzem igazgatói posztjára, azzal a feladattal, hogy szervezze meg a hazai fabázison alapuló farostlemezgyártást. Ezzel a dátummal indul a

magyar farostlemezgyártás története, hiszen még ebben az évben, november 21.-én elkészül az első négy tábla lemez a szegedi Cserepes sori üzemben. Ettől a pillanattól kezdve fonódott össze Miska bácsi neve a magyar farostlemezgyártás történetével.

A mohácsi gyárépítés története 1955 elején indult, amikor megbízást kapott az építendő farostlemezgyár helyének kiválasztására. Miska bácsi a Duna mentén 9 szóba jöhető helyszínt vizsgált meg, és Mohács mellett döntött. Ez az akkori időben a város szempontjából egy nagyon fontos döntés volt, hiszen a határsávbán lévő, majdnem hermetikusan elzárt Mohácson a fejlődés lehetőségeit teremtette meg.

Az építkezés 1955 novemberében indult és a gyár 1959. április 1.-jén 380 fővel termelni kezdett. Az ezt követő években egyre újabb beruházások, az akkor csúcstechnológiának megfelelő gépsorok épültek és a MOFA korszerű, Közép-Európa legnagyobb farostlemez gyárává vált. Miska Bácsi fáradhatatlanul építette a gyárat, formálta átalakította a közösséget, iskolázta be, taníttatta a gyár későbbi szakember gárdáját. Dolgozott és tanult, mint élete során mindig. A munka mellett Sopronban, az Egyetemen summa cum laude doktori fokozatot szerzett.

Kétlaki életet élt, a hétköznapok a mohácsi gyaré, a hétvégék a Budapesten élő családjáé voltak. Miska bácsi együtt élt a gyárral, az itt dolgozó emberekkel. Éjszaka, ha nem tudott aludni végig sétált a csarnokokon, és beszélgetett a sor mellett dolgozó emberekkel. Jól ismerte az itt dolgozó embereket, ismerte örömeiket, gondjaikat. Kemény, határozott, de emberséges vezető volt. Ha tehetett, segített megoldani az emberek személyes problémáit is. Ő mondta nyugdíjba vonulásakor: „Szerettem volna mindig jót tenni a hazámmal és az emberekkel.” S nem is tudott minden arra érdemes embert meg jutalmazni, a jó szó mindig meg volt nála, ezt nem korlátozta jogszabály.

Sokan dolgoztak, dolgoznak ma is a gyárban, akik az ő segítségével lettek megbecsült szakemberei a szakmának. De jót tett Moháccsal is, a várossal, hiszen a felépített újabb és újabb korszerű üzemek egyre több embernek adtak munkát, és a korábban elzárt város kapui kinyíltak a világra az ideérkező szakembereknek és technikának köszönhetően. Ennek, a város életében betöltött meghatározó tevékenységnek köszönhetően az elsők között avatták Mohács város díszpolgárává. S bár tevékenységét számos állami, ágazati és helyi elismerés jelzi, számára ez volt az egyik legkedvesebb kitüntetés.

Hatvan évesen, 1978-ban vonult nyugdíjba. De csak a státusa lett nyugdíjas, valójában ezután is rengeteget dolgozott. A FATE-ban, a faipar tudományos egyesületében szervezte, irányította a munkát, de motorja volt a Szenior Klubnak is, ahol a szakma nagyjai találkoztak. Egy percre sem szakadt meg a kapcsolat közte és a gyár között sem. Mindig figyelemmel kísérte sorsunkat, eleinte távolabbról, majd az igazgatóság tiszteletbeli elnökének megválasztásától közelebbről is.

Nekem nem volt lehetőségem aktív korában keze alatt dolgozni. Csak nyugdíjasként ismerhettem meg és abban a szerencsében lehetett részem, hogy megajándékozott barátságával. Kíváló ember volt, aki csak az igazán nagy emberekre jellemző szerénységgel tette a dolgát, vezette a gyárat, dolgozott az emberekért.

Kedves Miska bácsi!

Emlékedet őrzik a gépek, a gyártó sorok, de őrizzük mi „mofások” és mi mohácsiak is, akiknek abban a szerencsében lehetett részük,, hogy ismerhettünk és szerethettük téged!

Nyugodj békében! Isten veled!

Dr. Szántó Dezső - Mohács

Kedves Miska bácsi!

Így szólítalak, mert a népes faipari szakmában dolgozó fiatalabb kollégáknak jószerivel fél évszázadon keresztül Te voltál a „Fáy Miska bácsi”. Most a múlt emlékei között kutatva előtűnnek volt találkozásaink személyes élményei:

- az ötvenes években a farostlemezgyári beruházás alatt a vállalat Nádor utcai irodája,
- a Szolnokra tervezett gyár előkészítő munkálatai, az előzetes gépszállítások,
- a hatvanas években az Erdőgazdasági és Faipari Iroda bekapcsolása a felületkezelő üzemek és a „kettes üzem” kapacitásnövelő fejlesztésének tervezése,
- az új 60 ezer tonnás üzem beruházásának előkészítése, sok gonddal járó megvalósítása és sikerre vitele.

Később is módomban nyílt felügyelőbizottsági tevékenység során tapasztalni azt a hozzáértő, alapos és elhivatottsággal végzett munkát,

amely a gyár sikeres működését, a magyar farostlemezgyártás töretlen, a nemzetközi színvonalnak megfelelő fejlődését eredményezte.

Tevékenységedben a célok helyes megválasztása, s azok elérése érdekében a hozzáértő, módszeres, szívós munka volt a jellemző. A becsületes igazmondás értékének fontosságára irodádban jól látható felirat figyelmeztetett és Te szilárdan tartottad Magad ehhez a követelményhez. A fás szakma egészével, mind az erdészet, mind a faipar területén minden körülmények között keményen és bátran vállaltad a közösséget.

A faiparos társadalommal való kapcsolatodban a Faipari Tudományos Egyesület kiemelt helyet foglalt el értékrendedben, sok egyesületi rendezvényt, szakmai látogatást fogadtál, segítetted a szakma történetének feldolgozását, s nyugdíjas éveidben vállaltad a Szenior Klub újjászervezését és tartalmas programjai megvalósítását.

Kedves Miska!

Felidézve emlékedet, a személyes tulajdonságok közül úgy érzem, mindenütt kitűnik és felismerhetővé válik, egész életedet áthatotta és egybe fogta a faiparos szakmai iránti elkötelezett elhivatottság és a szakma szeretete. Meggyőződésem, hogy e tekintetben példaképül állhatsz valamennyi szakmában dolgozó kollégának, de különösen az Egyesület tagjai előtt.

Most búcsúzunk a Faipari Tudományos Egyesület örökös tagjai – mely körnek Te is tagja voltál – a FATE Szenior Klubja – mely szervezetnek éveken át elnöke és lelkes vezetője voltál – az Egyesület valamennyi tagja, de ezen keresztül az egész magyar faiparos szakma nevében és ígérjük, hogy emlékedet tisztelettel és szeretettel megőrizzük szívünkben.

Isten Veled!

Dessewffy Imre - Budapest

Dr. Fáy Mihály meghatározó egyénisége és – a farostlemezgyártás területén – megteremtője volt a magyar faiparnak és ezzel elévülhetetlen érdemeket szerzett a faipar mellett az erdészet területén is. Nem ez a megfelelő alkalom, hogy szakmai érdemeinek teljes körét méltassuk; ez

talán egy tudományos ülészak feladata lenne. Amiről azonban ez alkalommal meg kell emlékezni az a páratlanul egyenes, sziklaszilárd, megalkuvást sem erkölcsi, sem szakmai kérdésben nem ismerő jelleme, becsületessége; az ember hajlamos azt mondani, hogy ilyen emberek manapság nem születnek.

És csodálatos, ez az ember soha nem jött ki a sodrából, mindig megőrizte, a legnagyobb megpróbáltatások idején is nyugalmát, önfegyelmezettségét. Az igazi magyar munkásból szakadatlan tanulással, önképzéssel a legjobb európai színvonalú mérnökké magát felküzdő ember példaképe volt. Ha valakire el lehet mondani, Rá igen, hogy halála pótolhatatlan vesztesége nem csak a faiparnak és erdészetnek, hanem az egész magyar társadalomnak.

Dr. Madas András – Budapest

Felhasznált források:

Balogh Gábor dr.: Farostlemezgyártás Magyarországon. Kézirat. Mohács, 1984. :12.

FATE Szenior Klub történetéből. k.n., é.n.

Dr. Fáy Mihály 1918 – 1999. Faipar, 1999. 2-3-sz.: 28-29.

Fáy Mihály dr. személyes dokumentumai fia, Fáy Mihály jóvoltából.

Kanizsai Dorottya Múzeum, Mohács, 2013. április

Ki kicsoda Mohácson 97. Dél-dunántúli Extra Lapkiadó Kft. 1997.

kronospan-mofa.hu/Cegunkrol/Cegtortenet.html 2012-11-09

Lele Dezső: Faipari Tudományos Egyesület 1950 – 2000. FATE. Budapest, 2000.

Makay Ágnes – Héri Vera: Kereszt, érem, csillag. Kitüntetések a magyar történelemben. Helikon, 2002.

Rózsás József dr.: Fejezetek a MOFA történetéből. Mohácsi Farostlemezgyár. Mohács, 1996.

Tóth Sándor: A fafeldolgozás 1945 után. Fejezetek a fa- bútóripar történetéből 1945-től az ezredfordulóig Magyarországon. Agroinform, Budapest, 2001.

Winkler András: Farostlemezek. Mezőgazdasági Szaktudás. Budapest, 1999.

A Fáy Mihály Életmű Díj és kitüntetettjei

A Faipari Tudományos Egyesület Elnöksége dr. Fáy Mihály emlékére a 2000. évben alapított Fáy Mihály Életmű Díjat annak a személynek adja ki, aki a társadalmi (civil szervezeti) és a szakmai munkában hosszabb időn át kiemelkedő teljesítményt nyújtott.

A kitüntetettek:

2000	Dr. Balogh Gábor	Mohács
	Kormos Ernő	Veszprém
2001	Dr. Alpár Tibor	Szombathely
2002	Lele Dezső	Budapest
2003	Saly Imre	Budapest
2004	Szántó Dezső	Mohács
2005	Honfi Ferenc	Csurgó
2006	Bakonyi Gábor	Sopron
2007	Dr. Németh József	Budapest
2008	Dr. Tóth Sándor	Budapest
2009	Desseffy Imre	Budapest
2010	Frank László	Szeged
	Kurusa László	Zalaegerszeg
2011	Dr. Nagy Béla	Szolnok
2012	Kuszák Péter	Sopron

Eddig elkészült FATE emlékfüzetek

(Megjelentek a FAGOSZ „Fatáj-online” elektronikus hírújságjában is 2010-től)

A fafeldolgozás nagyjai sorozatban:

- | | | | |
|------|------------------|---------------|---|
| 2009 | Gaul Károly | (1854 – 1932) | A hazai faipari szakoktatás úttörője |
| 2010 | Bódogh István | (1908 – 1988) | A hazai állami bútoripar és rekonstrukciójának szervezője |
| 2010 | Rieperger László | (1919 – 1986) | A szakosított nagyüzemi bútorgyártás kidolgozója és bevezetője |
| 2011 | Thék Endre | (1842 – 1919) | Asztalosmester, bútor- és zongora gyáros, az első hazai bútorgyár alapítója |
| 2011 | Lugosi Armand | (1924 – 1990) | A faipari gépészet szak - írója és oktatója |

A fagazdaság nagyjai sorozatban:

- | | | | |
|------|-------------------|---------------|---|
| 2012 | Lámfalussy Sándor | (1890 – 1975) | A zalai fahasznosítás úttörője |
| 2012 | Barlai Ervin | (1899 – 1976) | A zalai fűrészipar, a hazai erdészetpolitika, és az egész fagazdaság úttörője |

I

Bpest, 2013. április